

SALON VAN HORIZONTALLEN EN VERTICALLEN

De Monography Series presenteert jaarlijks het werk van een fotograaf die in België leeft. Voor de eerste editie selecteerde een multidisciplinaire jury het werk van Annemie Augustijns (1965°, Brasschaat).

De tentoonstelling 'Salon van horizontalen en verticalen' is een compilatie van verschillende reeksen van de kunstenaar. Vanaf 2000 reisde Augustijns meermaals naar Oost-Europa en maakte foto's in landen als; Oost-Duitsland, Hongarije, Letland, Polen en Litouwen. Deze beelden tonen hoe architectuur een symbolische rol speelt in de stad en de politieke en sociale overtuigingen van een communistisch tijdperk uitdrukt. Augustijns biedt ons een blik op de absurde constructies en interieurs die lange tijd achter het 'IJzeren gordijn' verborgen bleven. We zien televisietoestellen in een Skoda museum in Tsjechië, ze werken niet. Een vreemde opstelling van stoelen in een sanatorium van Slovaakse of een meteoriet, tentoongesteld in een verloren ruimte van het natuurhistorisch museum van Berlijn.

Deze reeks uit Oost-Europa wordt geconfronteerd met beelden van architectuur uit de jaren 1950' en 1960' in België. Na de tweede wereldoorlog kent België een periode van rust en heropbouw. Een decennium later, in de jaren 1960' explodeert de economie en wordt het land één van de meest welvarende plekken ter wereld. Bij dit optimistisch klimaat, hoort ook een levendige architectuur. Een ludiek modernisme waarin kleuren en decoratieve vormen het functionalisme verlevendigen, kenmerkt de typologie van vele nieuwe gebouwen. Augustijns ging op zoek naar de architecturale getuigen van deze periode en brengt deze objectiverend, maar zeker niet rigoureuus in beeld. Opvallend zijn de beelden van kleurrijke studenthuisjes van de VUB, gebouwd door de architect Willy Van Der Meeren of van reusachtige appartementsblokken in Gent, een truck van ijsboerke levert er net ijsjes aan.

Een beeld van een kolossaal cultureel centrum in Piešťany in Slovaakse confronteren met een speels, modern optrekje voor *singles* in de Arteveldestraat in Brussel levert iets bevreemdend op. De Europese architectuur getuigt nog steeds van een geschiedenis waarin Europa verdeeld was, één deel gebukt onder een streng communistische regime, een ander deel profiterend van een economische heropleving en sociale revoluties. De modernistische architectuur leefde voort in beide systemen, éénmaal bloedserieus, andermaal hedonistisch, maar vandaag beide in een staat van verval. De tentoonstelling presenteert een beeld van migranten die een onderkomen zoeken in een vervallen gebouw aan het Noordstation in Brussel...de azuurblauwe eternietplaten van de gevel kondigden nochtans een zorgeloze zomer aan...

Het werk van Augustijns stemt tot nadenken over geschiedenis en over vervlogen utopische idealen, maar evenzeer over de fragiele schoonheid van de 20ste eeuwse modernistische architectuur. Uit haar werk spreekt ook een gevoelsmatige liefde voor deze bouwkunst. De modernisten ontwierpen gebouwen die vandaag nog; vreugde, weemoed, hoop en naïviteit oproepen. Zij staan er nog steeds als een triomfantelijk gebaar of een vormgegeven verlangen. Via de fotografie wil Augustijns deze verloochende plekken vereeuwigen en samenvoegen tot een nieuw verhaal. Het werk van Augustijns is immers meer dan kunst, het is ook een document, een architectuurgeschiedenis die iets vertelt over de stijl van deze gebouwen, of over de slijtage die hun verdwijning aankondigt. Hopelijk is voor het salon van horizontalen en verticalen een mooie toekomst weggelegd.